

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 121.007 van 26 juni 2003
in de zaak A. 70.077/VII-14.477.**

In zake : Anita VAN DEN BORNE,
wonende te ARENDONK,
Watering 14

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat M. BALLON,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Britselei 39.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Anita VAN DEN BORNE op 26 juli 1996 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 3 juni 1996 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling waarbij haar beroep tegen het besluit van 23 november 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen houdende weigering van de vergunning voor de uitbreiding van een varkenshouderij, gelegen te Arendonk, Watering 14, met een bijkomende varkensstal voor 800 gespeende vleesvarkens, een bijkomende mestopslag van 1.433 m³, twee ondergrondse mazouttanks van elk 5.000 liter, silo's voor 6 ton graanvoeders en 124 m³ bijproducten en het installeren van een bijkomend vermogen van 27,02 kW, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd.

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 29 april 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoekster;

Gelet op de beschikking van 10 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 mei 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. VERMEIREN die, loco Advocaat R. HENS verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat M. VERMEIRE die, loco Advocaat M. BALLON verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de relevante gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster exploiteert een varkenshouderij aan de Watering 14 te Arendonk.

De inrichting is vergund bij besluit van 11 juni 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen. Tot het voorwerp van die vergunning behoren : stallen voor 999 gespeende varkens, stallen voor 480 niet-gespeende biggen, de opslag van 2.827 m³ mest, silo's voor 28 ton voeder en elektromotoren voor in totaal 15,9 kW.

1.2. Op 22 mei 1995 dient verzoekster bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen een aanvraag in tot uitbreiding van de inrichting met:

- een bijkomende varkensstal voor 800 gespeende vleesvarkens, om te komen tot een totaal van 1.795 gespeende varkens waarvan 250 zeugen;
- een bijkomende mestopslag van 1.433 m³, tot een totaal van 4.260 m³;

- twee ondergrondse tanks van elk 5.000 liter mazout, totaal 10.000 liter;
- silo's voor 6 ton graanvoeders tot een totaal van 74 ton en 124 m³ bijprodukten;
- installatie van een bijkomend vermogen van 27,02 kW tot een totaal van 42,92 kW.

Deze vergunningsaanvraag wordt op 31 mei 1995 ontvankelijk en volledig verklaard.

1.3. Tijdens het openbaar onderzoek van de aanvraag worden geen bezwaren ingediend.

1.4. Met een besluit van 23 november 1995 weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen de gevraagde vergunning omdat "de inrichting gelegen is in een gemeente waar een uitbreiding van de mestproduktie niet wenselijk is, omdat de bemestingsdruk in deze gemeente dusdanig hoog is dat de reeds bestaande bedrijven aangewezen zijn op het transporteren van de mest op een lange afstand en dat het stijgen van de mestproduktie in de gemeente deze situatie alleen zou verergeren".

1.5. Tegen voormeld besluit tekent verzoekster op 2 januari 1996 beroep aan bij de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

1.6. In het kader van de beroepsprocedure adviseert de dienst Preventieve en Sociale Gezondheidszorg van de administratie Gezondheidszorg ongunstig over de aanvraag.

De Vlaamse Landmaatschappij adviseert om de gevraagde vergunning te weigeren, op volgende gronden :

"(...)

Overwegende dat ingevolge artikel 2bis, § 2, 2°, b) en c) van het Mestdecreet, deze inrichting dus dient beschouwd te worden als inrichting die slechts in aanmerking kan komen voor notificatie als gezinsveeteeltbedrijf indien méér dan één gezin op deze inrichting werkzaam zou zijn;

Overwegende dat volgens artikel 31 van het Decreet van 15 december 1995 houdende wijziging van het Mestdecreet uitbreidingen ingediend in het kader van de ARAB-reglementering dienen beperkt te worden tot de maxima zoals vermeld in artikel 2bis, § 2, 2°, b) en c); dat hieruit de duidelijke wil van de decreetgever blijkt om uitbreidingen in de landbouwsector te beperken tot deze maxima; dat daarom kan verondersteld worden dat deze maxima ook dienen toegepast te worden op de nog lopende VLAREM-aanvragen; dat derhalve deze aanvraag niet verenigbaar is met het Mestdecreet".

De afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen verleent gunstig advies over de stedenbouwkundige aspecten van de zaak.

De afdeling Milieuvergunningen adviseert het beroep gegrond te verklaren en de gevraagde vergunning te verlenen voor een termijn die samenvalt met de basisvergunning van 11 juni 1992.

Door de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie wordt op 8 maart 1996 voorgesteld om het beroep gedeeltelijk gegrond te verklaren, het beroepen besluit op te heffen en aan verzoekster de gevraagde vergunning te verlenen, uitgezonderd de bijkomende uitbreiding met dertig "andere" varkens waarvoor de vergunning zou dienen te worden geweigerd.

Op 20 maart 1996 brengt de Vlaamse Landmaatschappij een aanvullend advies uit rekening houdend met de wijziging, ter zitting van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie, van de oorspronkelijk aangevraagde dierenaantallen. Dat aanvullend advies is eveneens ongunstig voor verzoekster.

Met een besluit van 3 juni 1996 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling wordt het beroep dat verzoekster heeft ingesteld tegen het besluit van 23 november 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen ongegrond verklaard en wordt het beroepen besluit integraal bevestigd.

In deze beslissing wordt vastgesteld dat de inrichting stedenbouwkundig aanvaardbaar is, dat het gaat om een bestaande veeteeltinrichting in de zin van artikel 5.9.3.1, § 1, van Vlarem II, dat de op de inrichting betrekking hebbende afstandsregel (artikel 5.9.4.4. van Vlarem II) wordt gerespecteerd, dat de ecologisch verantwoorde mestafzet voldoende is gestaafd en dat de mestopslagcapaciteit voldoende is; toch wordt de gevraagde vergunning geweigerd op grond van volgende motieven :

"Overwegende dat het bedrijf is vergund voor 999 varkens ouder dan 10 weken; dat in de 2 bestaande stallen volgens de aanvraag slechts 995 varkens ouder dan 10 weken aanwezig zijn, waarvan 250 'zeugen'.

Overwegende dat het voorwerp van de milieuvergunningsaanvraag de uitbreiding betreft met onder meer 800 vleesvarkens, tot 250 'zeugen' en 1.545 vleesvarkens; dat aanvraagster in haar beroepschrift stelt dat van deze 250 zeugen er 30 als opfokzeugen, dus niet als produktieve zeugen, te beschouwen zijn; dat de varkensbezetting na de uitbreiding dus als volgt is :

- 220 produktieve zeugen
- 480 biggen jonger dan 10 weken
- 1.575 mestvarkens, waaronder 30 jonge zeugen;

Overwegende dat voormelde dieren als volgt zijn verspreid :

- stal 1 : 745 mestvarkens, met 1.327 m³ mestopslag
- stal 2 : 220 zeugen en 30 opfokzeugen, met 1.500 m³ mestopslag
- stal 3 : (nog te bouwen) :800 mestvarkens en 1.433 m³ mestopslag;

Overwegende dat het omzetten van 30 zeugen in 30 'andere varkens' niet in de oorspronkelijke aanvraag was voorzien en derhalve niet kan weerhouden worden; dat de uitbreiding met 800 mestvarkens bij de reeds vergunde 745 mestvarkens enkel resulteert in een gesloten bedrijf indien het aantal produktieve zeugen wordt beperkt tot maximaal 220 stuks; dat de vraag tot uitbreiding tot een gesloten bedrijf met 220 produktieve zeugen dus enkel kan goedgekeurd worden indien het totaal aantal 'andere' varkens wordt beperkt tot 1.545 stuks; dat derhalve 30 varkens worden geweigerd;

(...)

Overwegende dat, zoals uit het advies dd. 20 februari 1996 van de Vlaamse Landmaatschappij blijkt, de beoogde uitbreiding niet verenigbaar is met de maximale bedrijfsgrootte zoals vastgesteld door artikel 31 van het decreet van 15 december 1995 houdende wijziging van het mestdecreet en zoals omschreven in artikel 2bis van het mestdecreet;

Overwegende dat de aanspraken aangehaald door de beroepindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

- de aangehaalde argumenten laten onverlet het gegeven dat de aangevraagde uitbreiding niet verenigbaar is met het mestdecreet;
- de juistheid van de gegevens over de geldigheid van de mestafzetcontracten werd beoordeeld in de adviezen uitgebracht door de Vlaamse Landmaatschappij;
- het toezicht op eventuele stedenbouwkundige overtredingen dient te gebeuren onafhankelijk van deze milieuvergunningsaanvraag, door de hiervoor bevoegde diensten";

2. De gegrondheid van het beroep

2.1.1. Overwegende dat verzoekster als eerste middel in het verzoekschrift het volgende uiteenzet :

"Eerste middel afgeleid uit de schending van de beginselen van rechtszekerheid en vertrouwen.

Doordat de bestreden beslissing in se louter en alleen gebaseerd is op volgende overweging :

'Overwegende dat, zoals uit het advies dd. 20 februari 1996 van de Vlaamse Landmaatschappij blijkt, de beoogde uitbreiding niet verenigbaar is met de maximale bedrijfsgrootte zoals vastgesteld door artikel 31 van het decreet van 15 december 1995 houdende wijziging van het mestdecreet en zoals omschreven in artikel 2bis van het mestdecreet'.

Doordat de bestreden weigering derhalve gebaseerd is op een decretale bepaling dd. 15 december 1995, die ingevolge artikel 33 van voormeld decreet, in werking is getreden op 1 januari 1996 en slechts gepubliceerd werd in de loop van de maand januari 1996.

Terwijl verzoeker haar milieuvergunningsaanvraag heeft ingediend op 22 mei 1995 volgens de toenmalig geldende Vlaamse II-reglementering en de gehanteerde richtlijnen inzake het bewijs van ecologische mestafzet en er derhalve mocht en kon op vertrouwen dat de bevoegde vergunningverlenende overheid haar aanvraag zou beoordelen in het licht van de op het ogenblik van het indienen van de aanvraag geldende reglementering en richtlijnen (zie R.v.St., POLFLIET, nr. 46.004, 4 februari 1994).

Door toepassing van de bepalingen van het decreet van 15 december 1995, die op datum van de vergunningsaanvraag (van) verzoeker nog niet van kracht

of gepubliceerd waren en die evenmin door verzoeker via eerder welke andere kanalen konden gekend zijn en derhalve niet door verzoeker in rekening (konden) worden gebracht bij het formuleren van de aanvraag, schendt de vergunningverlenende overheid de beginselen van rechtszekerheid en vertrouwen.

De(r)halve dien(t) de bestreden beslissing die gebaseerd (is) op een onwettig weigeringsmotief, vernietigd te worden";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt wat volgt :

"Ten onrechte houdt verzoekster voor dat het bestreden besluit door rekening te houden met een decretale bepaling van 15 december 1995, die in werking is getreden op 1 januari 1996, en derhalve na de op 22 mei 1995 ingediende milieuvergunningsaanvraag, de beginselen van rechtszekerheid en vertrouwen schendt.

Er weze opgemerkt dat de ingediende vergunningsaanvragen welke voor 1 augustus 1995 werden ingediend, wat in casu voor verzoekster het geval is, overeenkomstig artikel 7.3.0.2. par. 3 van Vlarem II worden afgehandeld volgens de procedure die van toepassing was op het ogenblik van de indiening van de aanvraag.

Artikel 7.3.0.2 van Vlarem II heeft enkel betrekking op de procedure die van toepassing was op het ogenblik van de indiening van de aanvraag en niet op de er van toepassing zijnde en geldende reglementering en richtlijnen.

In casu nam de Vlaamse Minister van Tewerkstelling en Leefmilieu op 3 juni 1996 een weigeringsbeslissing rekening houdende met de van kracht zijnde reglementering en richtlijnen.

Het weigeringsbesluit hield rekening met de decretale bepalingen van 15 december 1995 houdende wijziging van het mestdecreet en zoals omschreven in artikel 2bis van het mestdecreet vermits dit decreet zonder overgangsbepalingen onmiddellijk vanaf 1 januari 1996 in werking is getreden en op de milieuvergunningsaanvraag van verzoekster met onmiddellijke ingang van toepassing is.

Artikel 31 van het decreet van 15 december 1995 bepaalt trouwens :

...

Aan de bestaande veeteeltinrichtingen, zoals bepaald in artikel 2, 7° van onderhavig decreet, en aan de bestaande landbouwinrichtingen waarvoor 1 september 1991 een uitbatingsvergunning conform de ARAB-reglementering werd aangevraagd en waarvoor nog geen definitieve beslissing werd genomen in laatste aanleg, kan de vergunning worden verleend in zover aan de wettelijke voorwaarden is voldaan. Het aantal dieren waarvoor de vergunning wordt verleend mag niet groter zijn dan de aantallen bepaald in artikel 2bis par. 2, 2°, b) c) en e) van dit decreet. De te vergunnen produktie van dergelijke inrichtingen wordt van toepassing van dit decreet als vergund beschouwd.

(...)"

2.1.3. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord laat gelden wat volgt :

"Het bestreden besluit schendt de beginselen van rechtszekerheid en vertrouwen doordat de beslissing gebaseerd is op een decretale bepaling dewelke

op het ogenblik van indiening van de aanvraag niet van kracht was en waaraan de door verzoeker ingediende aanvraag derhalve niet kan worden aangepast.

Tegenpartij verwerpt het middel stellend dat :

- vóór 1 augustus 1995 ingediende aanvragen overeenkomstig artikel 7.3.0.2. § 3 van Vlarem II worden afgehandeld volgens de procedure van toepassing op het ogenblik van de aanvraag doch dat dit artikel 7.3.0.2. geen betrekking heeft op de op de aanvraag van toepassing zijnde en geldende reglementering en richtlijnen;
- het weigeringsbesluit berust op artikel 31 van het decreet van 15 december 1995 houdende wijziging van het mestdecreet en dit decreet zonder overgangsbepaling vanaf 1 januari 1996 in werking is getreden en derhalve onmiddellijk van toepassing is op de aanvraag van verzoeker.

Verzoeker kan met dit verweer niet akkoord gaan en dit om volgende redenen :

1. Wat betreft de argumentatie gebaseerd op artikel 7.3.0.2. van Vlarem II.

Verzoeker wenst op te merken dat artikel 7.3.0.2. van Vlarem II in casu niet van toepassing en zelfs irrelevant is gezien dit artikel slechts de overgangs- en slotbepalingen van de sectorale Vlarem II-normering regelt en geenszins handelt noch kan handelen over de al dan niet toepasselijkheid van de (op datum van het Vlarem II-besluit nog niet bestaande) nieuwe mestreglementering.

Verzoeker betwist trouwens evenmin de toepassing van de Vlarem II-normering op de aanvraag. Verzoeker ziet bijgevolg niet in op welke wijze de argumentatie van tegenpartij betreffende artikel 7.3.0.2. het middel van verzoeker kan ontkrachten.

2. Wat betreft de argumentatie gebaseerd op artikel 31 van het decreet van 20 december 1995 (ten onrechte door het besluit gedateerd op 15 december 1995) houdende wijziging van het mestdecreet.

Volgens verzoeker is artikel 31 van het decreet van 20 december 1995 niet van toepassing op de aanvraag van verzoeker dewelke werd ingediend op 12 mei 1995 onder de Vlarem-reglementering. Bedoeld artikel 31 handelt immers uitsluitend over vergunningsaanvragen dewelke vóór 1 september 1991 conform de ARAB-reglementering werden ingediend en geldt derhalve niet voor Vlarem-aanvragen. Dit wordt op expliciete wijze bevestigd in de voorbereidende werken van het decreet (Verslag namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbewoud dd. 8 december 1995, Vlaamse Raad, zitting 1995-1996, stuk 148, nr. 3, p. 44 (bespreking artikel 30bis)).

Gezien de bestreden beslissing louter en alleen gebaseerd is op de onverenigbaarheid met artikel 31 van het decreet van 20 december 1995 doch dit artikel niet van toepassing is op het Vlarem-dossier van verzoeker, is de bestreden beslissing foutief.

In ondergeschikte orde wenst verzoeker op te merken dat, zelfs indien artikel 31 toch van toepassing zou worden geacht, quod non, verzoeker meent dat hierdoor het beginsel van rechtszekerheid geschonden wordt gezien dit artikel niet bekend, noch van kracht was op het ogenblik van indiening van de aanvraag.

Verzoeker wenst ter verduidelijking verder te wijzen op de inhoud van artikel 33, 2de alinea van het mestdecreet (zoals gewijzigd door artikel 27 van het decreet van 20 december 1995) dat luidt als volgt :

'Vergunningsaanvragen, met uitzondering van hernieuwing van vergunning en volledige verplaatsing zoals voorzien in artikel 34, § 3, 1° en 2° ingediend in toepassing van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning na de datum van publicatie van deze vaststelling mogen niet meer verleend worden'

en naar artikel 11 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 20 december 1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het mestdecreet dat luidt als volgt :

'Dit besluit is niet van toepassing op de vergunningsaanvragen waarvan de datum van ontvankelijkheid en volledigheidsverklaring ligt voor de inwerkingtreding van dit besluit'.

Tevens weze verwezen naar de Omzendbrief dd. 9 mei 1996 met betrekking tot de behandeling in 1996 van milieuvergunningsdossiers van veeteeltbedrijven (B.S. 11 juli 1996).

Bovenvernoemde bepalingen bevestigen allen dat het vergunningenbeleid zoals vastgelegd in het nieuwe mestdecreet niet op de aanvraag van verzoeker had mogen toegepast worden en vormen in die zin een bevestiging van het door verzoeker geformuleerde middel dat de bestreden beslissing, door zich te baseren op het nieuwe mestdecreet, de beginselen van rechtszekerheid en vertrouwen schendt.

Verzoeker volhardt derhalve in het middel dat om reden van rechtszekerheid en vertrouwen op de aanvraag van verzoeker geen bepalingen (noch artikel 31 hetwelk op het dossier van verzoeker trouwens niet van toepassing is, noch enig ander artikel) van het nieuwe mestdecreet, zoals gewijzigd met ingang van 1 januari 1996, mocht worden toegepast";

2.1.4.1. Overwegende dat de aangevochten vergunningsweigering volledig gebaseerd is op artikel 31 van het decreet van 20 december 1995 tot wijziging van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen; dat deze bepaling op grond van artikel 33 van voormeld decreet van 20 december 1995, in werking is getreden op 1 januari 1996;

2.1.4.2. Overwegende dat in het middel, zoals het uiteengezet is in het verzoekschrift, door verzoekster wordt betwist dat voormelde bepaling mocht worden toegepast op haar vergunningsaanvraag omdat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden besluit geen rekening had mogen houden met wijzigingen van de meststoffenwetgeving die tot stand zijn gekomen nadat zij haar aanvraag op 22 mei 1995 had ingediend en die op het moment van het indienen ervan dus niet van kracht waren;

2.1.4.3. Overwegende dat de vergunningverlenende overheid in principe ertoe gehouden is de regels toe te passen die gelden op het ogenblik dat zij haar beslissing neemt; dat aan het indienen van de aanvraag met andere woorden niet het gevolg kan worden verbonden dat de aanvraag in elk geval beoordeeld zal worden in het licht van de regelgeving die bestaat op het ogenblik van het indienen ervan;

2.1.4.4. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord de toepasselijkheid van artikel 31 van het voormeld decreet van 20 december 1995 wordt betwist omdat deze bepaling van bedoeld decreet hoe dan ook niet mocht

toegepast worden bij de beoordeling van de aanvraag die verzoekster onder het Vlareem-regime heeft ingediend;

2.1.4.5. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord een andere grondslag geeft aan het in haar verzoekschrift aangevoerde middel en dus in werkelijkheid een nieuw middel inroept; dat zij in haar verzoekschrift de schending heeft ingeroepen van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, terwijl zij in haar memorie van wederantwoord de schending inroept van artikel 31 van het decreet van 20 december 1995 tot wijziging van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen; dat zij in haar memorie van wederantwoord aanvoert dat voormelde decreetsbepaling niet mocht worden toegepast bij de beoordeling van haar aanvraag die was ingediend onder het Vlareem-regime, omdat die bepaling uitdrukkelijk verwijst naar vergunningsaanvragen die vóór 1 september 1991, dus onder het ARAB-regime, werden ingediend; dat, nu verzoekster geen enkele omstandigheid aanvoert die haar zou hebben verhinderd dit middel in haar verzoekschrift te ontwikkelen, het nieuw middel niet ontvankelijk is;

2.2.1. Overwegende dat in het tweede onderdeel van het tweede middel, dat ontleend is aan de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verzoekster het volgende aanvoert :

"Doordat in dezelfde overweging op pg. 7 wordt gesteld dat de vraag tot uitbreiding enkel kan goedgekeurd worden indien het totaal aantal andere varkens wordt beperkt tot 1.545 stuks en vervolgens op pg. 8 toch besloten wordt tot weigering van de vergunning.

Terwijl een afdoende motivering in de zin in voornoemde wet van 29 juli 1991 impliceert dat een motivering consistent is. Een overweging waarbij gesteld wordt dat de gevraagde milieuvergunning kan worden toegekend wanneer het aantal andere varkens beperkt blijft tot 1.545 stuks doch vervolgens besloten wordt tot volledig weigering van de vergunning, is niet consequent en voldoet derhalve niet aan de motiveringsverplichting";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt wat volgt :

"Verzoekster heeft in haar milieuvergunningsaanvraag gewag gemaakt van onder meer een bijkomende varkensstal van 800 gespeende vleesvarkens, om zo te komen tot een totaal van 1.795 gespeende varkens waarvan 250 zeugen.

In het kader van de beroepsprocedure heeft verzoekster in haar beroepschrift echter haar oorspronkelijke aanvraag gewijzigd voor wat betreft het aantal zeugen. Zo heeft zij 30 zeugen omgezet naar 30 'andere' varkens.

In het bestreden besluit heeft de Vlaamse Minister gelet op de wijziging van de vergunningsaanvraag enkel en alleen en uitvoerig op pagina 7 deze wijziging van 30 zeugen naar 30 andere varkens geëvalueerd en gesteld dat de uitbreiding met 800 mestvarkens bij de reeds vergunde 745 mestvarkens enkel resulteert in een gesloten bedrijf indien het aantal produktieve zeugen wordt beperkt tot maximaal 220 stuks; dat de vraag tot uitbreiding tot een gesloten bedrijf met 220 produktieve zeugen enkel kan goedgekeurd worden indien het totaal aantal 'andere' varkens wordt beperkt tot 1.545 stuks en zodoende dat 30 varkens in ieder geval dienen geweigerd te worden.

Nergens uit de motivering in het bestreden besluit kan afgeleid worden dat de Vlaamse Minister (van Tewerkstelling) en Leefmilieu de inrichting van verzoekster niet als een gesloten inrichting zou beschouwen. Enkel en alleen wordt in het bestreden besluit op uitvoerige wijze een evaluatie gemaakt van het door verzoekster gewijzigd standpunt inzake het aantal dieren.

De beschouwingen met betrekking tot de wijziging van de oorspronkelijke milieuvergunningsaanvraag staan geenszins in contrast met de uiteindelijke weigering op grond van het feit dat de maximale bedrijfsgrootte zoals bepaald door artikel 31 van het decreet van 15 december 1995 houdende wijziging van het mestdecreet, niet in overeenstemming te brengen is met de milieuvergunningsaanvraag.

Nergens uit de motivering in het bestreden besluit kan afgeleid worden dat de Vlaamse Minister van Tewerkstelling en Leefmilieu in zijn motivering niet consistent zou geweest zijn.

Na de evaluatie met betrekking tot het door verzoekster gewijzigde standpunt inzake het aantal dieren, heeft de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Tewerkstelling alsnog dienen te oordelen dat de gewijzigde milieuvergunningsaanvraag niet verenigbaar is met artikel 31 van het decreet van 15 december 1995";

2.2.3. Overwegende dat in haar memorie van wederantwoord verzoekster volhardt in haar kritiek;

2.2.4. Overwegende dat de verwerende partij de aanvraag in hoofdzaak geweigerd heeft omdat deze onverenigbaar is met artikel 31 van het decreet van 20 december 1995; dat verzoekster er in het eerste middel niet in geslaagd is op ontvankelijke wijze de onwettigheid van dit weigeringsmotief aan te tonen; dat het middelonderdeel slaat op een bijkomend motief en bijgevolg niet ter zake dienend is;

2.3. Overwegende dat de oplossing van de zaak in de huidige stand van de rechtspleging niet mogelijk is; dat aangezien in het auditoraatsverslag van de drie aangevoerde middelen enkel het eerste en het tweede onderdeel van het tweede middel werden onderzocht, een verder onderzoek van de zaak nodig is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De debatten worden heropend.

Artikel 2.

Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt belast met het verder onderzoek van de zaak.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig juni tweeduizend en drie, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.